

Arrest

**nr. 51 261 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan verzoeker ter kennis gebracht op 31 augustus 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat B. CROSIERS en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn.

Verzoeker verklaart tevens het Rijk te zijn binnengekomen op 10 december 2008.

Op 10 december 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 5 februari 2009 wordt verzoeker gehoord nopens de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven. Op diezelfde dag wordt het dossier van verzoeker overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 27 mei 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker.

Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij brief van 14 juli 2009 meldt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij de bestreden beslissing heeft ingetrokken.

Op 14 oktober 2009 verwerpt de Raad het voormelde beroep bij arrest nr. 32 722, daar het beroep doelloos is geworden.

Op 20 augustus 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing dient verzoeker wederom een beroep in bij de Raad.

Op 19 november 2009 weigert de Raad de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker, bij arrest nr. 34 380.

Op 16 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 januari 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 2 februari 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 24 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad.

Op 3 mei 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 december 2009 ontvankelijk en wordt een ambtenaar-geneesheer aangesteld.

Op 19 augustus 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf van 2 februari 2010 onontvankelijk. Dit is thans de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.02.2010 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De administratie is verplicht om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. Aangezien wij vaststellen dat de tweede asielprocedure van betrokkene thans is afgelopen bij beslissing van weigering tot inoverwegingneming van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken, kan hij zich niet meer beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Uit zijn dossier blijkt eveneens dat betrokkene noch enig bewijs voorlegt om zijn identiteit te staven noch dat hij enige rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument (zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b). Bovendien stelt de RVV in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2010 het volgende: "het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren". Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam S.M. (...) en nummer 6362018 bevat een identiteitskaart nr. AX289615 dat in het verleden het dossier vervoegde; de persoon die huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indient onder de naam S.M. (...) voegt bij zijn aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk; gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.(...)"

Op 31 augustus 2010 verwerpt de Raad het beroep dat door verzoeker werd ingediend tegen de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van zijn asielaanvraag, bij arrest nr. 47 553.

2. Rechtspleging

Verzoeker heeft op 9 november 2010 bijkomende stukken overgemaakt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze stukken worden uit de debatten geweerd daar ze slechts na de sluiting der debatten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn binnengekomen en daar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter optreedt en derhalve niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de staatssecretaris in uitoefening van zijn bevoegdheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Artikel 39/8 1 van de Vreemdelingenwet voorziet niet in de mogelijkheid om in het kader van de annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nieuwe gegevens aan te voeren, daar waar deze mogelijkheid wel bij de beroepen met volle rechtsmacht is voorzien (RvS 12 oktober 2010, nr. 208.069).

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan: "ontvankelijke aanvraag."

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Aangezien de bestreden beslissing dd. 19.08.2010 onontvankelijk werd verklaard om reden dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde. Dat verzoeker wel degelijk beschikt over een nationale identiteitskaart (stuk 2) en internationaal erkend paspoort (stuk 3);

Dat om deze redenen de bestreden beslissing dient hervormt te worden vermits, gelet op de aanwezige documenten, het verzoek wel degelijk onontvankelijk is."

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op aangaande het aangevoerde middel. Zij licht toe dat verzoeker geen duidelijke omschrijving weergeeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht.

Luidens artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep wordt ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot een summier verwijzing naar de bestreden beslissing en verwijst verder naar twee stukken die hij heeft neergelegd bij zijn verzoekschrift.

Verzoeker uit kritiek op de bestreden beslissing, doch maakt nergens melding van een geschonden rechtsregel of een geschonden rechtsbeginsel, noch van de wijze waarop de vermeende rechtsregel of het rechtsbeginsel zou zijn geschonden door de bestreden beslissing. Het is niet aan de Raad om hieruit een middel te distilleren. De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

Het eerste middel is onontvankelijk.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het motiveringsbeginsel, van het draagkrachtbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Aangezien de ingeroepen motieven pertinent moeten zijn en de beslissing verantwoorden (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in I. OPDEBEECK (ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Deurne, Kluwer Rechtswetenschappen België, 1993, (p. 87) nr. 40, p. 113);

Dat de redenen zoals verwoordt in de beslissing dd. 19.08.2010 niet pertinent zijn en de beslissing niet verantwoorden.

Dat immers in de beslissing dd. 19.08.2010 uitdrukkelijk staat vermeld dat het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder de naam S.D. (...) en nummer 6362018 heeft, een identiteitskaart nr. AX2896 15 in het dossier bevat (stuk 4);

Dat bijgevolg de Dienst Humanitaire Regularisaties op de hoogte was dat verzoeker beschikte over de nodige identiteits- en/of paspoortdocumenten.

Dat aldus de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur schendt."

Waar verzoeker aanvoert dat de redenen zoals opgegeven in de bestreden beslissing niet pertinent zijn en de bestreden beslissing niet verantwoorden, voert verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Er moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Verzoeker heeft een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven.

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit voormelde bepaling volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag tot machtiging tot verblijf te kunnen doen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft en dat dit een ontvankelijkheidsvoorwaarde is.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij is nagegaan of verzoeker al dan niet voldoet aan de documentaire ontvankelijkheidsvereiste die van toepassing is op de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoeker heeft ingediend in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit de uiteenzetting in zijn middel blijkt dat verzoeker niet betwist dat *“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”*

Verzoeker verwijst naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing: *“(…)Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam S.M. (...) en nummer 6362018 bevat een identiteitskaart nr. AX289615 dat in het verleden het dossier verhoogde; de persoon die huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indient onder de naam S.M. (...), voegt bij zijn aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk; gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.(...)”* en naar een identiteitsdocument dat hij bij zijn verzoekschrift heeft toegevoegd. Verzoeker concludeert op grond hiervan dat de verwerende partij wel degelijk op de hoogte was dat hij over de nodige identiteitsdocumenten beschikte.

Uit de bespreking hierboven blijkt dat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in welke gevallen niet dient voldaan te worden aan de vereiste dat een identiteitsdocument moet worden overgelegd in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De door de verzoeker aangegeven situatie valt niet onder deze uitzonderingsbepalingen. Bovendien dient er op te worden gewezen dat verzoeker niet toelicht hoe de verwerende partij, gelet op het risico van identiteitsusurpatie, met zekerheid kan weten of de persoon die een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging indient tevens de persoon is die voordien een procedure lopende had, indien geen identiteitsstuk wordt gevoegd bij de aanvraag. Immers kan om het even wie op naam van verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen en verwijzen naar een paspoort dat reeds gevoegd werd in het dossier, zodat helemaal niet is voldaan aan de *ratio legis* van de wet. De beschouwingen van

verzoeker falen dan ook in rechte, daar verzoeker met deze argumentatie niet aantoont te voldoen aan documentaire ontvankelijkheidsvereiste van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing alle relevante gegevens in overweging genomen, zij heeft deze gegevens correct geïnterpreteerd is op grond hiervan op kennelijk redelijk wijze tot haar besluit gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

Wat de schending van de overige nog in het middel aangevoerde bepalingen betreft, verzuimt verzoeker *in concreto* aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, minstens valt de kritiek terzake samen met zijn hiervoor besproken grief betreffende de schending van de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker het volgende aan:

“Ten gronde: motivering van het verzoek tot regularisatie.”

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Aangezien verzoeker blijk geeft van zijn goede wil en toekomstgerichte visie in ons land, waaruit komt vast te staan dat zijn verzoek conform artikel 9bis Vreemdelingenwet niet alleen ontvankelijk, doch ook gegrond is;

- Mogelijkheid tot tewerkstelling / Kennis van de Nederlandse taal.

Aangezien verzoeker een man met de nodige intellectuele capaciteiten is, zodat hij, nadat hij over de nodige identiteitsdocumenten en verblijfsdocumenten beschikt, weldra een mogelijke tewerkstellingsplaats zal vinden. Dat verzoeker kennis heeft van de Nederlandse taal en deze ook verder tracht te ontwikkelen. (stuk 5);

Dat het voor zich spreekt dat, indien verzoeker over de nodige documenten beschikt, hij op professioneel vlak kan doorgroeien en hieruit inkomsten kan genereren. Dat het voor zich spreekt dat verzoeker de nodige bijdrage wenst te leveren tot aanvaarding en sociale simulatie met de Belgische bevolking. Dat verzoeker erg gemotiveerd is, behulpzaam én leergierig. Dat verzoeker gedurende zijn verblijfsjaren in België en de verschillende contacten die hij in die tijdspanne heeft gelegd, ertoe heeft bijgedragen dat hij zich op perfecte wijze verstaanbaar kan maken in de Nederlandse taal en mét de Belgische bevolking;

- Omgang met de Belgische bevolking / Integratie.

Aangezien verzoeker ondertekende verklaringen bijbrengt waarin vrienden en kennissen stellen dat verzoeker zich goed heeft geïntegreerd in onze maatschappij en hij zondermeer een integere persoon is (stuk 6-7-8).

Dat verzoeker een uiterst vriendelijke man is en daardoor reeds een ruime vriendenkring heeft uitgebouwd. Dat deze verklaringen aantonen dat verzoeker een goede omgang heeft met de Belgische bevolking waardoor het sociaal contact en de integratie wordt bevorderd. Dat verzoeker tevens een getuigschrift Maatschappelijke Oriëntatie (stuk 9) en een attest van inburgering (stuk 10) laat geworden, waaruit enerzijds zijn wil tot integratie en anderzijds zijn effectieve integratie blijkt.

Aangezien verzoeker een blanco strafblad heeft en geenszins een gevaar uitmaakt voor de nationale veiligheid, de openbare orde of de openbare rust.”

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op aangaande het aangevoerde middel. Zij licht toe dat verzoeker geen rechtsregel aanhaalt die hij geschonden acht door de bestreden beslissing.

Luidens artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep wordt ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoeker maakt nergens melding van een geschonden rechtsregel, noch van de wijze waarop de vermeende rechtsregel of het rechtsbeginsel zou zijn geschonden door de bestreden beslissing. Het is niet aan de Raad om hieruit een middel te distilleren. De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

Het derde middel is onontvankelijk.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU